

blive det selv samme. Efter den nuværende Lovgivning maas legemlig Rejselse ikke anvendes, og naar der ikke gives nogen udtrykkelig Bestemmelse i modsat Retning, saa maas Resultatet blive det samme. Man har imidlertid i Udvalget været enig om, at det ikke blot ikke kunde ske, men at det maatte foretrækkes at udtale udtrykkelig, hvad Vædringsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa. Fremdeles ere Vædringsforslagene under Nr. 5 til § 60, Nr. 7 til § 63, Nr. 16 til § 133, Nr. 19 til § 198, Nr. 21 til § 233 og Nr. 23 til § 313 at henføre til samme Kategori, de gaa ud paa formentlig noget tydeligere at udtale eller fremhæve, hvad der maas siges at have været allerede i Forvejen Lovforslagets Mening. Hvad jærlig Vædringsforslaget til § 313 angaar, der gaar ud paa en lille Forandring i et Vædringsforslag, som blev vedtaget i Landstinget om at sje en ny Paragraf til Lovforslagets Slutningskapitel, er der med Hensyn til dette gjort tilstrækkeligt Rede i Udvalgets Betænkning, saa jeg anser det ikke for nødvendigt at dvæle videre derved. Der bliver herefter 15 Forslag tilbage, som maas siges at angaa Realiteter, af disse 15 Forslag ere de 11 stillede af hele Udvalget, de 4 derimod af et Mindretal. Af disse 11 Forslag, som jeg først vil omtale, er der imidlertid igen en Del, som kunne siges at være, om end selvfølgelig af større eller mindre Betydning, saa dog af en saadan Bestaaffenhed, at der ved dem ikke kan siges at gøres nogen væsentlig eller indgribende Forandring i Lovforslaget, de gaa ud paa enkelte Tilføjelser eller Vædringer, som let ville forståas, naar man vil sammenholde selve Forslagene med de paagældende Paragraffer i Lovforslaget. Jeg skal nævne dem: Der er stillet et Forslag til § 14, der findes under Nr. 2, det gaar ud paa at tilføje: „og bestikke en midlertidig Bestyrer.“ Den paagældende Paragraf handler jo om, at den bestyrrende Reder kan fordres afsat fra Bestillingen ved en Kendelse af Retten, naar dertil findes stellig Grund. I den tilsvarende Paragraf i det norske S Lovforslag var der sjet til, at Retten ikke blot kunde paa Begæring afstedige den bestyrrende Reder, naar dertil fandtes Grund, men ogsaa ansætte eller bestikke en midlertidig Bestyrer i den saaledes afsatte Reders Sted, indtil den bestyrrende Reder kunde blive valgt paa sædvanlig Maade. Man har ikke fundet nogen afgørende Betænknelighed ved at følge det norske S Lovforslag paa dette Punkt og altsaa gøre den Tilføjelse, som Forslaget under Nr. 2 gaar ud paa. Der er fremdeles Forslaget under Nr. 8 til § 87, der gaar ud paa at paa-

lægge Skipperen at tage særligt Hensyn til de Indsigelser med Hensyn til Maskinens Bestaaffenhed og Tilstand, som fremsættes af Maskinmesteren. § 87 udtaler, at naar et Flertal af Mandstabet forlanger en Undersøgelse af Skibet med Hensyn til dets Sødygtighed, er Skipperen forpligtet til at efterkomme denne Begæring og lade Skibet underkaste en sagtyndig Undersøgelse; man mener nu, at den samme Forpligtelse bør paalægges Skipperen, naar det er Maskinmesteren, som fremkommer med Paastand om, at Maskinen ikke er i forsvarlig Stand, det er jo et Omraade, hvor det maas antages, at Maskinmesteren er særlig sagtyndig, og derfor har man ogsaa ment, at det er i sin Orden, at en alvorlig, bestemt Paastand fra Maskinmesterens Side om en Undersøgelse af Maskinens Bestaaffenhed burde tages til Folge. Der er fremdeles under Nr. 9 til § 89 stillet Forslag om en Tilføjelse, som gaar ud paa, hvad der i øvrigt nærmere er udviklet i Betænkningen, at Afstedigelse af en Sømand paa Grund af formentlig Uduelighed ikke bør finde Sted i Udlandet, undtagen den paagældende Konsul for Danmark, hvem Sagen altsaa maas forelægges; finder, at der virkelig har været god Grund til den Afstedigelse, som Skipperen vil have iværksat. Hvis der ikke er en Konsul paa Stedet, har man ment, at man burde sje til, for at Sømanden kan være betrygget mod Billaarlighed, at saa skal Skipperen bestikke hans Hjemsendelse, medmindre han kan faa anden Hyre paa Stedet. Jeg skal sje til, at Udvalget har ikke troet, at der kunde være nogen virkelig praktisk Ulempe forbundet med saaledes at begrænse Skipperens Ret til at afstedige en uduelig Sømand, eftersom der jo er stillet andre Midler til Raadighed for Skipperen lige over for den uduelige Sømand. Han kan nemlig, naar Sømandens Uduelighed kan anses for tilstrækkelig godtgjort, navnlig ved Vidnesbyrd fra de bedste Mænd om Bord, nedsætte hans Hyre indtil det halve — det vil jo vistnok i Reglen være et tilstrækkelig kraftigt Middel. At en saadan Nedsættelse af Hyren for saa vidt kun er foreløbig, at det i sin Tid maas staa Sømanden frit for at klage derover og bringe Sagen ind for rette vedkommende, det vil sje for Domstolene, behøver jeg ikke at sje til. Under Nr. 10 til § 90 er det foreslaaet, at naar Statskassen kommer til at erstatte Rederiet eller Konsulen i Udlandet de Udlaag, de have haft for syge Søfolk, der ere efterladte i Udlandet, skal Statskassen ikke kunne gøre noget Krav i den Anledning gældende mod den paagældende Sømand. Saaledes er det Ret-